

XXII.

's Anderdaags liep het gerucht door de stad dat graaf Hugo door ridder Boso vermoord was. Toen dit nieuws de geestelijkheid ter oore kwam, vaardigden zij eenige koorheeren of kanunniken af om van den raad der gemeente te vernemen of dit gerucht valsch of gegrond was. Berthold, de nieuwe meier, stond hen te woord en verklaarde dat inderdaad de graaf door zijn neef Boso vermoord was. Daar Berthold echter weigerde te zeggen van wien hij dit wist, weigerden de geestelijken hem te gelooven.

— Eerwaarde heeren, had daarop de meier gezegd, het staat u vrij mij al of niet te gelooven. Maar er is een afdoend middel om uit de onzekerheid te geraken.

— Hoe dat?

— Wel, gaat naar den burg en ondervraagt den heer van Gellenghe zelf. Heel waarschijnlijk zal hij u verzwijgen dat hij, alvorens den graaf onder een kussen te versmachten, hem eerst en onder voorwendsel van te pogen de stad te verlaten om bij den hertog hulp te vragen, een testament heeft doen opmaken, waardoor heer Hugo hem tot zijn erfgenaam aanstelt.

De kanunniken keken den spreker met verbazing aan.

— Weet gij wel, heer meier, verklaarde de oudste hunner, dat uwe woorden eene zeer zware beschuldiging zijn tegen ridder van Gellenghe?

— Ik weet het!

— En dat, zoo zij gegrond is, het kapittel van Meersenberg handelend zal moeten optreden.

— Ik weet het, eerwaarde heeren. En wat ik ook weet is, dat wij dan weer hetzelfde spel zullen bijwonen als toen ridder Maarten Roelants van Domen vermoord werd. Heer Boso is een behendige kerel, glad als een paling, en zal zijn hoofd wel weten te redden! Maar buiten de vierschaar van den hertog is er nog eene andere, de onze, en daaraan zal hij niet ontsnappen.

— Wat! Gij zoudt...

— Eerwaarde heeren, de onheilen, die over onze bloeiende gemeente neergestreken zijn, het bloed dat vergoten werd, zijn het werk van ridder

Boso. Hij is een duivel in menschelijke gedaante! Al het slechte, door den graaf sinds jaren bedreven, werd hem door Gellenghe ingeblazen. Hij koesterde slechts één doel: den graaf ten val brengen om zich van zijne kroon meester te maken. En nu denkt de ellendeling dat hij zijn doel bereikt heeft; maar nooit, eerwaarde heeren, was hij zijn val zóó nabij als op dit oogenblik.

De geestelijken staarden Berthold sprakeloos van verbazing aan.

— Meier, uwe woorden klinken zoo raadselachtig! Gij weet meer dan gij zegt...

— Gewis, eerwaarde heeren.

— Durft gij zweren, dat gij de waarheid gesproken hebt, niets dan de waarheid?

— Ik zweer het!

— Het is wel. We gaan van hier naar den burg.

Na deze woorden verlieten zij het raadhuis en begaven zich naar het kasteel. Zonder aarzelen betraden zij het burgplein en richtten zich naar de slotpoort. De soldaten, welke zich op de gekanteelde muren bevonden, zagen de zwartgemantelde geestelijken, met den witten koorrok over het zwarte onderkleed, naderen en wachtten zich wel hunne schichten op hen af te schieten.

Deze hielden stil voor de poort. De wachthebbende officier verscheen en riep hun toe:

— Eerwaarde heeren, wat verlangt gij?

— Wij zijn kanunniken, door het kapittel van Meersenberg afgevaardigd, en verlangen binnengelaten te worden om den heer van Gellenghe te spreken.

Gedurende deze korte samenspraak was een geharnast ridder boven den muur verschenen. Hij boog zich over de borstwering en riep:

— Ik ben de heer van Gellenghe! De poort kan voor niemand ontsloten worden! Wat wilt gij van mij?

— Wij willen weten of het waar is dat de graaf van Meersenberg dood is!

Boso verschrok.

— Hoe weet gij dat, heeren?

— Antwoord, ridder!

— Ja, de graaf is dood!...

— Verraderlijk vermoord! Versmacht onder een kussen...

De heer van Gellenghe werd doodsbleek en rilde van ontzetting, daar hij niet kon begrijpen hoe die geestelijke heeren over de zaak konden ingelicht wezen.

— Wie heeft u dat gezegd, eerwaarde heeren?

— Antwoord, ridder, klonk het streng terug.

— Het is de waarheid, heeren! . . .

— Heeft de graaf vóór zijnen dood u bij geschrifte tot zijn erfgenaam aangesteld?

Bij het hooren dier woorden wankelde de ridder en had hij het gevoel alsof de muren onder zijne voeten instortten. Dit duurde echter slechts eenige oogenblikken. Met eene uiterste inspanning gelukte hij er in meester te worden van zijne gewaarwordingen, want hij besepte, dat hij verloren was, zoo hij den slag, hem door eene geheimzinnige macht toegebracht, niet afweerde. Het was dus oogenschijnlijk kalm dat hij antwoordde:

— Helaas, eerwaarde heeren, ook op deze vraag moet ik bevestigend antwoorden. Ik kan niet begrijpen wie u op de hoogte gebracht heeft van de afgrijselijke ramp, welke ons dezen nacht getroffen heeft. Ja, mijn neef is vermoord geworden en de dader is niemand anders dan Bertrand, de hoofdman der Zwarte Jagers! Ik zelf heb hem herkend! Hij houdt zich ergens in den burg verscholen, maar wij zullen zijne schuilplaats ontdekken, en dan, eerwaarde heeren, zal ik hem boven de poort aan de kanteelen laten ophangen, ten aanzien van al de Meersenbergsche muiters!

— Zweet gij dat Bertrand de moordenaar van graaf Hugo is?

— Ik zweer het!

— Ridder van Gellenghe, wij hebben uwen eed gehoord. . .

— Ik ook, klonk er plotseling eene heldere stem, en ik zeg dat hij liegt!

De koorheeren wendden zich verrast om. Op een twintigtal stappen afstands achter hen stond een man met helm, halsberg, pantserhozen, en zwaard gewapend. Zijn zwarte wapenrok duidde aan dat hij tot de Zwarte Jagers behoorde. Aan den linkerarm droeg hij een blinkend, stalen schild, hartvormig en zoo groot, dat een neergehurkt man er zich geheel achter verbergen kon. Het gemak waarmee de man dit zware verdedigingswapen hanteerde, verried eene buitengemeene lichaamskracht.

Boso had de stem en den spreker herkend, en nochtans kon hij ooren noch oogen gelooven. Hoe was het mogelijk dat Bertand zich buiten den burg bevond op het oogenblik, dat men binnen de muren naar hem zocht? De muren waren minstens veertig voet hoog, door eene breede en diepe gracht omringd; een sprong van die hoogte was in elk geval doodelijk! De eenige uitgang was de poort, waarbij voortdurend eene afdeeling van dertig manschappen de wacht hield. Om langs de poort den burg te verlaten moest eerst de binnendeur geopend worden; daarna moesten eenige wachters met vereende krachten de zware stormhegge optrekken; vervolgens moest de buitenpoort geopend worden en ten slotte moest de valbrug over de gracht neergelaten worden. Het was onmogelijk dat de Zwarte Jager en zijne gezellen den burg verlaten hadden! En toch stond hij daar op

het burgplein, levend, ongedeerd, spottend, uitdagend! Een naamlooze schrik kilde Boso het bloed in de aderen; met ontzetting staarde hij naar den Zwarten Jager, die zijn schild met den punt op den grond geplaatst had en spottend omhoog keek.

De geestelijken naderden hem.

— Wie zijt gij? vroeg een hunner.

— Vraagt het dien ridder daar boven de poort, eerwaarde heeren! Ik wed dat hij staat te zweeten van angst, en dat hij zich vruchteloos het brein martelt om te weten hoe het komt, dat ik mij thans hier bevind. Vraagt het hem! Hahaha! Flink gewerkt, niet waar, heer van Gellenghe?

Evenals de meeste menschen van dien tijd was Boso zeer bijgeloovig. Al wat zijn verstand niet bevatten kon werd aan bovennatuurlijke machten toegeschreven. Tusschen deze machten bekleedden hekserij en duivelswerk de eerste plaats. Daar er verder over den gevreesden hoofdman allerlei fantastische verhalen in omloop waren, was het dus niet te verwonderen dat hij tot de koorheeren riep:

— Die man is Bertrand de Zwarte Jager!

— Ziet ge wel, eerwaarde heeren, dat hij mij kent! En nu weet gij ook wie ik ben! De voorstelling is dus gedaan!

— Gij hebt de beschuldiging van ridder Boso gehoord?

— Jawel! Hij heeft ze luid genoeg geroepen! lachte Bertrand. Maar mijn antwoord hebt gij ook gehoord, niet waar? Er is hier eene beschuldiging en eene tegenbeschuldiging. Welnu, de eerste is eene gemeene logen, de tweede is slechts zuivere waarheid! De ziel van graaf Hugo heeft op dit oogenblik de groote reis volbracht. Naar het paradijs bij al die blanke engeltjes en lieve heiligen kan ze onmogelijk gevlogen zijn; daarvoor was heer Hugo als mensch een al te groot deugniet! Maar ik ben van oordeel dat meester Lucifer hem met vreugde in zijne braderij zal ontvangen hebben!

— Spot niet met zulke zaken, vermaande een der kanunniken op strengen toon.

Bertrand liet zich daardoor niet van zijn stuk brengen en ging voort:

— We staan hier voor een stellig feit, eerwaarde heeren! Graaf Hugo is koud gemaakt. Het menschedom verliest er niets bij, integendeel! Maar dat is de zaak niet. Het geldt hier alleenlijk de wijze, waarop hij dit ondermaansch tranendal verlaten heeft. Hij is onder zijn hoofdkussen versmacht geworden. Daar ik nooit mijne tegenstanders op zulke verraderlijke wijze bestreden heb, is het bespottelijk mij den dood van graaf Hugo ten laste te leggen!

Nu wil ik nog eene korte samenspraak hebben met dien bibberenden held!

Dit zeggende verliet hij de verbaasde koorheeren en naderde den

burg. Schijnbaar onbezorgd trad hij vooruit, maar in feite was zijn arendsblik strak op de kanteelen gericht en was zijn arm gereed om bliksemsnel zijn lichaam met het reusachtig schild te dekken. Eindelijk bleef hij op eenige stappen van de burggracht staan.

— Ridder Boso, riep hij met krachtige stem, ik weet dat gij uw neef vermoord hebt, *want ik heb het gezien!* Bekent gij, ja of neen? Zoo gij bekend ben ik bereid met u in het strijdperk te treden! Zoo gij loochent, zweer ik u dat gij zult opgeknoopt worden. Wat kiest ge?

— Dit! was het woedend antwoord. Op hetzelfde oogenblik snorde een schicht door de lucht. Maar het schild was opgerezen en de pijl vloog aan splinters op het gladde staal.

De boogschutters op de muren volgden het voorbeeld van den ridder, en gedurende eenige oogenblikken was de Zwarte Jager het mikpunt der hand- en voetboogschutters, die zich op de muren bevonden. Eene wolk van pijlen en draaischichten werd naar hem afgeschoten. Sommige kwamen in rechten hoek op den beukelaar terecht en bleven er in steken, andere schampten er op af, vele drongen in den grond.

Bertrand bleef echter ongedeerd en week langzaam achteruit. De behendigheid, welke hij bij dien gevaarvollen terugtocht aan den dag legde, deed zijne vijanden kreten van woede slaken, doch wekte de bewondering der koorheeren en ontlokte de talrijke toeschouwers, welke zich verderop bij den ringmuur verdrongen, een storm van geestdriftige toejuichingen.

Toen hij de geestelijken genaderd was werd het schieten gestaakt, uit vrees dat een slecht gemikt schot een der priesters mocht treffen. Bertrand liet alsdan zijn schild voorzichtig zakken, richtte zich in zijne volle lengte op en riep:

— Boso van Gellenghe, gij zijt een verraderlijke schurk! Uwe straf zult gij niet ontgaan, dat zweer ik!

En tot de kanunniken:

— Eerwaarde heeren, gij hebt gehoord en gezien wat er hier gebeurd is. Weet nu ook, dat die man ter dood veroordeeld is en dat gene menschelijke macht in staat is hem te redden!

Na deze dreigende voorspelling verliet Bertrand met vluggen stap het slotplein.

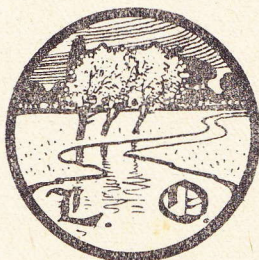
Gedurende eenige oogenblikken was de zwarte jager het mikpunt der hand- en voetboogschutters (blz. 176)

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.